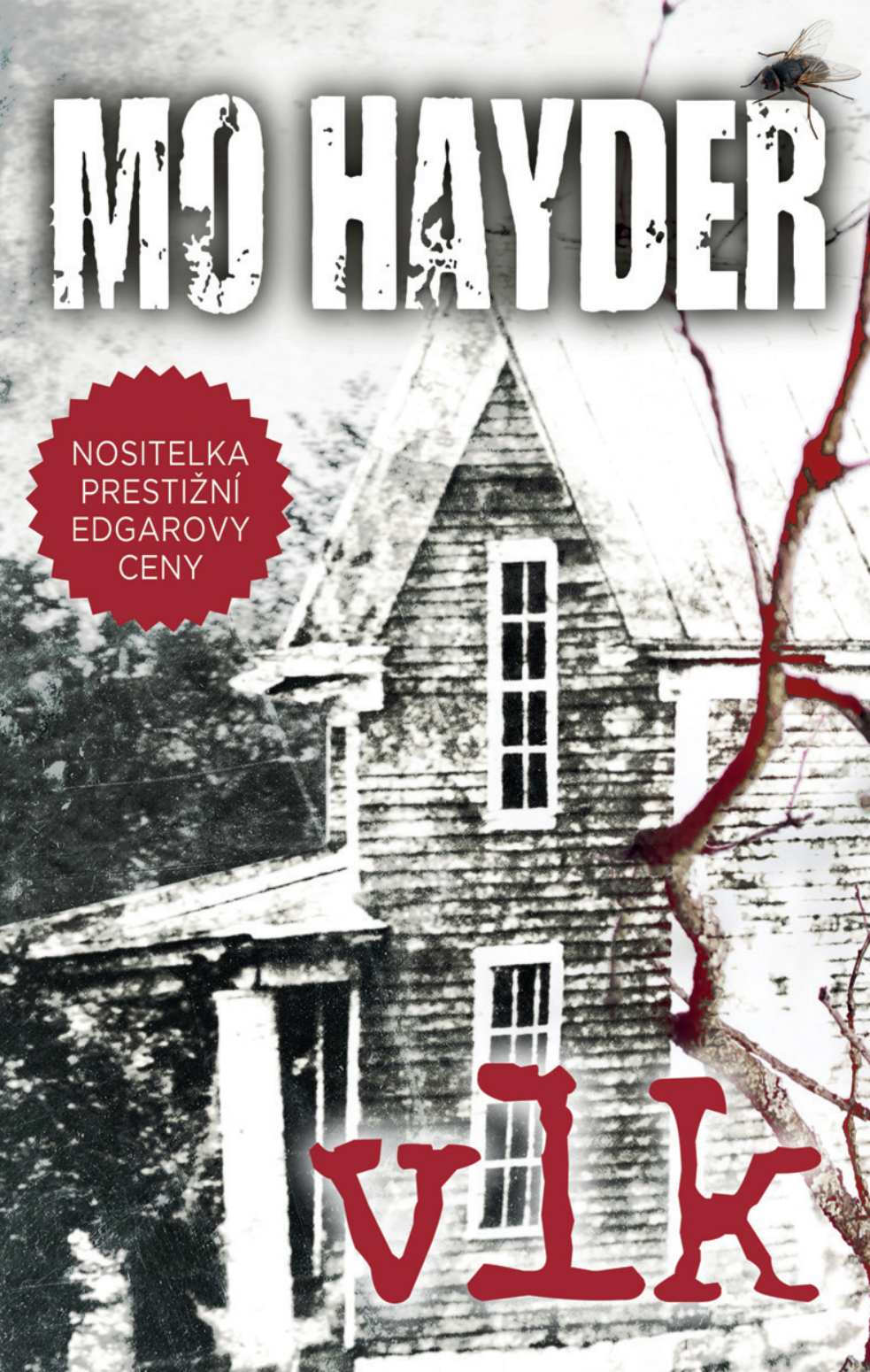

MO HAYDER

NOSITELKA
PRESTIŽNÍ
EDGAROVY
CENY

VILK

MO HAYDER

vlk

2015

Copyright © 2014 by Mo Hayder
Translation © 2015 by Jiří Kobělka
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu WOLF,
vydaného nakladatelstvím Transworld Publishers, Londýn 2015,
přeložil Jiří Kobělka
Jazyková redaktorka: Hana Pušová
Korektura: Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2015

ISBN 978-80-7498-107-4

Díl 1

Večerní sbírání bezových květů nedaleko od Littonu, hrabství Somerset

Amy má pět let a ještě nikdy nezažila, aby se máma chovala takhle. Stojí před ní v trávě nějak divně, jako by ji zmrazila taková ta ledová pistole, kterou měl většinu času v ruce ten pán v *Úžasňákových*. Máma drží jednu nohu zvednutou a jednu ruku nataženou, jako kdyby utíkala a někdo jí řekl, ať se zastaví a zůstane stát jako socha. Taky má otevřenou pusu a bledý obličej. Bylo by to opravdu legrační, kdyby neměla vytřeštěné a divné oči – nějak takhle její tvář vypadá, když se dívá v televizi na něco strašidelného. Za ní se po obloze táhne řada nadýchaných bílých mráček – jako v *Simpsonových* –, ale obloha je trochu tmavší, protože už je skoro noc.

„Amy?“ Máma po chvíli pokládá na zem i druhou nohu. Už nebalancuje ve vzduchu. Místo toho dělá takový legrační taneček jako loutka, která každou chvíli spadne, ale nakonec zase získává rovnováhu a pusa se jí pohybuje. „AMY?“

Dává se do běhu a přitom křičí: „Briane!?! Briane, našla jsem ji. *Briane*? Tak POJĎ sem. Našla jsem ji. Tamhle na stromě.“

Než stačí Amy cokoliv říct, máma ji bere za ruce. Pořád ječí na tátu: „Briane, Briane, *Briane*!“ a objímá přitom Amy,

stejně jako ji objímala toho dne, kdy se Amy chystala vběhnout do cesty a málem ji tam přejel autobus, což byla podle mámy ta nejděsivější věc, jakou kdy zažila, i když to samotná Amy nepovažovala ani za *polovičně* tak děsivé, jako když v *Číslovánkách* začne pouštět hrůzu pan Rébus.

„Kdes *byla*?“ Máma ji s drcnutím staví na zem. Sklání se k ní do dřepu a přejíždí jí dlaněmi po rukou a po nohou, uhlazuje jí modré šaty a odhrnuje vlasy z čela. Hledí na ni celá ustaraná. „Amy? *Amy*, nestalo se ti něco? Jsi v pořádku, miláčku?“

„Vůbec nic mi není, mami. Proč?“

„Proč?“ Máma vrtí hlavou, jako když táta řekne nějakou hroznou hloupost. „*Proč*? Ach miláčku, miláčku, miláčku. Miláčku můj.“ Zavírá oči, pokládá si hlavu na Amyina prsa a tiskne ji k sobě. Je to opravdu pevné objetí a Amy cítí, jak jí to mačká bříško, ale nechce se mámě vykroutit, protože by ji tím mohla naštvat.

„Amy!“ Po pěšině k nim přibíhá táta. Pole je hodně velké a hodně zelené, svažuje se k silnici a všichni lidé z aut, která tu předtím parkovala, teď najednou vystoupili, stojí na cestě a dívají se na ni. „AMY?“ Táta už nemá v ruce tu nádobu, do které házeli bezové květy, a místo toho drží telefon. Sundal si svůj hezký svetr a košili má pod pažemi promočenou a fujtajblovou. Máma říká, že se tam potí, když někam moc rychle utíká, takže dneska musel utíkat hezky dlouho. Pusu má úplně stejnou jako máma, celou bledou a zděšenou, takže má Amy chuť se rozesmát, protože oba takhle vypadají docela legračně, bílí jako halloweenské masky, akorát že není moc poznat, jestli je táta hodně rozzlobený, anebo hodně smutný.

„Kdes byla? Kde *vězíš*?“ Hlas má opravdu uječený. „Koli-

krát jsem ti říkal, že nás musíš mít pořád na dohled?“ Otáčí se a křičí na lidi u aut: „Našli jsme ji! Našli jsme ji!“ Obrací se zpátky k Amy. Je našťvaný, rozhodně je našťvaný – dá se to poznat podle toho, jak mhouří oči. „Jsi pryč takovou dobu, že se z tebe máma úplně *rozplakala*. Tohle je naposledy, co jsme byli sbírat bez. *Naposledy*.“

„Uklidni se, Briane. Nic se jí nestalo, a to je hlavní.“

„Vážně nic?“ Táta pokládá ruku mámě na rameno a odvádí ji stranou, aby se mohl sklonit a podívat se Amy do tváře. Měří si ji pohledem shora dolů a zleva doprava a pečlivě zkoumá každý kousek jejího těla. „Jsi v pořádku? Amy? Kdes byla? Mluvila s někým?“

Amy se kouše do rtu. Najednou má škaredý pocit, do hlavy jí stoupá horkost, do očí se jí derou slzy, tryskají zpod víček a stékají po tvářích.

„Amy?“ Táta ji chytá za paži a třese s ní. „Mluvila s někým?“

„Jenom s tím pánem. Jinak s nikým.“

Sotva to Amy vysloví, je táta úplně jinačí. Jeho ruce už nejsou příjemné, ale podobají se ptačím pařátům, které se Amy zarývají do masa. „S *pánem*?“

„Ano.“

Mámě se začíná třást pusa. Taková ta černá barva na očích se jí rozpíjí a stéká jí po tvářích. „Říkala jsem ti, že v tuhle denní dobu bychom sem neměli chodit, Briane, protože zrovna vylézají – všichni. A navíc nejsme daleko od Donkey Pitch. Vzpomínáš? Na Donkey Pitch?“

S jakým *pánem*?“ ptá se táta. „Amy, mluv se mnou co nejvíc jako dospělá, protože tohle je vážná věc. S jakým pánem?“

Amy se obrací k lesu, zvedá ruku a ukazuje. Vidí ale, že už

je pryč – ten pán, co má rád pejsky. Odešel. A štěňátko musel vzít s sebou, protože je taky pryč.

„Byl opravdu hodný.“

„Hodný?“ opakuje máma. „*Hodný?*“

„A to štěňátko se jmenovalo Míša.“

„Štěňátko?“

„Ach, proboha!“ Táta se zprudka drbe na čele. „Vždycky u toho musí být štěňátko. Vždycky posraný štěňátko!“

„Briane, *prosím tě*.“

„Tohle je ten nejotřepanější trik: *Mám tady nebohé štěňátko – pojd' se mnou do lesa a já ti ho ukážu*. Odvezem ji na policii. Musí na vyšetření.“

Amy se mračí. Ten pán v lese neříkal, že štěňátko je nebohé, a nezval ji do lesa, aby se na něj podívala. Vlastně to štěňátko našla ona a teprve pak se potkala s tím pánem.

„Nechci k panu doktorovi, mami – ani na žádné vyšetření.“

„Vidiš, Briane, pěkněs ji vyděsil. No tak, Amy...“ Máma si sedá do trávy. Plácá se po noze. „Pojď sem, pusinko. Posad' se.“

Amy si sedá mámě na klín a utírá si rukou nos. Zbytek smrkance vtahuje do sebe, i když je to fuj. Přeje si, aby táta nebyl našťvaný – nechápe, proč je našťvaný, když ten pán vůbec nebyl strašný. Vypadal trochu legračně, protože měl velké chundelaté vousy jako skřítek nebo jako nějaký obrácený Santa Claus, protože ty jeho vousy měly černou barvu, ale povídal si s ní moc a moc hezky a dal jí svoje slovo, opravdické chlapácké slovo, o kterém každý na světě ví, že je ze všech nejvíc opravdové. A navíc jí říkal Krokus, což se Amy líbilo ze všeho nejvíc – když jí pověděl, že je krásná jako krokus.

Protože krokusy jsou opravdu hezké a někdy jsou fialové, někdy žluté a někdy obojí. Slečna Redhillová ve školce říká, že je to druhá jarní květina, když sněženky zvadnou a vrátí se do země.

„Amy,“ říká máma. „Ten pán... byl na tebe hodný?“

„Ano. A na štěňátko taky.“

„To štěňátko bylo jeho?“

„Ne.“

„Tak čípak to štěňátko bylo?“

„Nevím.“ Amy si strká prst do nosu a zamyšleně se v něm dloubá. Napadá ji, že to štěňátko možná nebylo opravdické štěňátko, ale dospělý pejsek – protože někdy může být velký pejsek malinký, a jindy zas může být starý pejsek menší než štěňátko, i když je fakt o hodně starší. Vždycky záleží na tom, čemu se říká „rasa“, která může být malá nebo velká. „Přišel až potom, co jsem to štěňátko našla. Ale to už jsem říkala, ne?“

Táta se zvedá. „Pojď. Ukážeš mi, kdes to štěňátko našla.“

Máma pouští Amy z klína. Bere ji za ruku a všichni společně krácejí do lesa. Ten je teď o něco strašidelnější, protože je v něm větší tma. Tátova bílá košile je naštěstí pořád vidět, a máma jí navíc mačká paleček, aby ji ubezpečila, že je všechno v pořádku. Ona jí na oplátku mačká celou ruku.

Amy vede mámu a tátu na místo, kde potkala štěňátko. Teď už se opravdu snáší noc, stromy jsou tiché a tmavé. Štěňátko nikde. Vždyť jí ten pán slíbil, že to štěňátko odvede do bezpečí.

„Já byla tady,“ říká Amy. „Dávala jsem květy do... Tady je!“ Vidí na zemi plastovou nádobku, míří k ní, zvedá ji a otáčí se k mámě a tátovi, aby jim ukázala, kolik je uvnitř bezových

květů. Jsou to ty nejlepší ze všech, protože v nich nejsou červi jako v těch, které předtím našel táta.

„Jenom jsem tady trhala ty bezové květy a najednou ke mně přišlo to štěňátko a já viděla, že má nemocnou packu.“

„Nemocnou packu?“ Táta kouká na mámu se zdviženým obočím.

„Ano, celou od krve a tak. A jeho páníček tady nebyl a ten pán taky nevěděl, kdo je páníček od toho štěňátka, a tak mu povídám: ‚Ach ty jedno štěňátko,‘ a chtěla jsem ho odnést vám, tati, protože nemělo vlasníka a potřebovalo...“

„*Vlastníka*,“ opravuje ji máma.

„*Vlastníka*,“ opakuje Amy. „A když nemělo toho *vlastníka*, tak nějakého potřebovalo a já si myslela, že by mohlo bydlet u nás doma pod sporákem, protože tam je vždycky pěkně teplo, a mně by vůbec nevadilo, mami, kdybych mu kupovala mlíčko ze svého kapesného.“

Máma si otírá oči a zlehka se směje. Což je milé. Od chvíle, co se tohle všechno stalo, se totiž vůbec nezasmála.

„Amy...“ Objímá ji. Tentokrát o něco něžněji. „Nesahal na tebe, Amy, že ne? Nežádal tě, abys dělala něco, co by se ti nelíbilo?“

Amy si chvíli cucá prsty. Chutnají po trávě a po stopkách květů. Moc by si přála, aby si to štěňátko směla nechat.

„Amy? Chtěl po tobě, abys dělala něco, co se ti nelíbilo?“

„Ne. *Nic mi neudělal*. Byl na mě hodný a chtěl pomoci tomu štěňátku. Vážně, mami. Vážně.“

Táta dlouze vydechuje, jako když se propíchne balonek špendlíkem. Kroučí hlavou. Strká si telefon zpátky do kapsy, vstává, otáčí se zády k Amy a k mámě, chodí po lese sem a tam a křičí.

„Hej! Nechceš si se mnou popovídat? Nechceš si promluvit o štěňátkách, hajzle jeden?“

Následuje dlouhé ticho. Pak se táta vrací a šilené na tom je, že mu máma vůbec nehubuje za to ošklivé slovo, které právě použil.

„Tak pojd', jdeme – dávno jsi měla být v postýlce.“

Máma bere Amy za ruku a vyráží za tátou k dodávce – k bílé dodávce, ve které táta jezdí do práce. Amy se cestou snaží sedřít nehtem zelené skvrny, které jí ulpěly na vnitřní straně rukou. Zdejší květy jsou prý hodně bohaté – proto sem taky dneska přijeli – a dá se z nich uvařit moc a moc dobré pitíčko, když do nich přidá dost cukru, jenže tohle musí dělat dospělí, protože se to všechno musí nejdřív hodně zahřát. Je to tak horké, že kdyby někdo strčil do hrnce prst, tak by mu mohl upadnout. Tekla by mu krev a vůbec.

Na předním sedadle si hová Amyin méďa jménem Knoflíček. Amy nastupuje do auta za mámou, bere Knoflíčka a tiskne si ho na obličej, aby si vychutnala jeho hebkost. Když táta zapíná motor, Amy si posune bezpečnostní pás, aby si mohla na sedadle kleknout, přitisknout nos na sklo a ohlédnout se do lesa. Máma jí na to nic neříká.

Táta sjíždí z trávy a míří s dodávkou na silnici. Auto kordcá a Amy na sedadle poskakuje, ale nevadí jí to a dál se dívá na stromy. Přemýšlí, jestli ten obrácený Santa Claus najde *vlasníky* štěňátka.

Když se dodávka vzdaluje, takže už Amy nevidí les, ale jen silnici, ostatní auta a domy ubíhající kolem, sedá si a znovu si upravuje bezpečnostní pás. Knoflíčka si posadí na klín. Méďa se na ni dívá a ona vidí, že by potřeboval opravit nos a taky má špatnou packu, úplně jako to štěňátko.

„Mami,“ říká, když přijíždějí k místu na konci jejich ulice,

kde někdo nastříkal na značku příšerku Moshi. „Mami, jaké slovo vznikne, když dáš vedle sebe takové to písmenko s půlbříškem nahoře...“

„Myslíš ,pé‘?“ ptá se máma.

„Jo. Co se stane, když k němu přidáš vajíčkové ,ó‘, skládací ,em‘, ještě jedno vajíčko a pak takový ten měsíček, který se podobá vajíčku, ale kousek mu chybí?“

„Pé‘, ,ó‘, ,em‘, ,ó‘ a ,cé‘?“ opakuje máma. „Vznikne ti slovo ,pomoc‘. Proč?“

„Pomoc?“

„Ano.“

„A když se k němu přidá obrácené malé ,i‘? S puntíkem dole?“

„Myslíš vykřičník? Ten se používá tehdy, když chceš něco říct hodně nahlas.“ Máma se dívá na Amy a nechápavě se usmívá. „„Pomoc!‘ Proč? Proč se na to ptáš?“

Amy se kouše do rtu. To štěňátko mělo něco připevněného na obojku. Malilinký papírek, na kterém bylo něco napsáno modrým perem. Ten papírek byl celý potrhaný a písmenka rozpitá do velkých modrých loužiček, takže se nedala dobře přečíst. Kromě toho slova.

Pomoc!

„Amy? Proč se na to ptáš?“

Amy zezadu pokukuje po tátovi. Jestli se ještě jednou zmíní o tom štěňátku, začne táta zase křičet. A tak Amy raději zavrtí hlavou.

„Jen tak,“ odpovídá, když přijíždějí před dům. Přeje si, aby taky měla malinké štěňátko. A jiné rodiče. Rodiče, kteří na ni nebudou naštvaní, když jim říká věci, které jsou pravda. „Jenom tak.“

Téhož dne o něco dříve: Prasečí muž

Prasečí muž. Takhle se Oliver Anchor-Ferrers vidí. Jako tvor vytržený ze stránek viktoriánského bestiáře. Před devíti týdny mu na londýnské Mayově klinice dali léky na ředění krve. Pomocí nerezových hrudních rozvěračů mu otevřeli osrdečník, nasadili mu několik různých kanyl a přesměrovali mu veškerou krev do mimotělních membránových okysličovačů, která dočasně převzala funkci srdce a zajistila přísun kyslíku do tkání a orgánů. Skutečné srdce pak lékaři zastavili injekcí kardioplegického roztoku, který vyvolal ochrnutí srdečního svalu. Téměř hodinu byl Oliver na operačním stole mrtvý. Jakmile mu lékaři vyřízli chlopně, které měl od narození, a nahradili je chlopněmi ze speciálně vyšlechtěného prasete, uzavřeli mu aortu a zajistili hrudní kost ocelovým drátkem. Přestože dnes tedy Oliver Anchor-Ferrers vypadá jako naprosto normální šedesátník, pravdou je, že ho při životě drží kus cizorodého masa, který se mu třepetá v srdci.

Náhrada srdečních chlopní je docela běžný zákrok, který se dělá léta – podle Oliverova odhadu běhá po světě několik tisíc prasečích lidí –, ale jemu to přesto nedá spát. Od chvíle, kdy se probudil na oddělení, si neustále poslouchá pulz,

přemýšlí, jak je spojený s jeho mozkiem a jestli mechanické a archetypální části malého mozku zodpovědné za přežití jedince zaregistrovaly tu cizorodost. Každou noc od operace leží v noci v posteli a poslouchá hrkání ve svém srdci. Přemýšlí, jakou má nad ním kontrolu. Přemýšlí, kdo rozhoduje o tom, zda bude ještě chvíli žít – jestli on, nebo prase.

Tluč dál, šeptá si někdy pod vousy. Tluč dál, prasečí srdce...

Oliverovi je čtyřiašedesát a jeho majetek má hodnotu několika milionů liber. Jeho rodnou zemí je Anglie, kde vlastní dva pozemky. Hlavní sídlo má v londýnském Knightsbridge – dům na konci řadové zástavby z počátku devatenáctého století. Nejvíce doma se však cítí ve svém druhém domově, kde přebývá i teď – v nesourodém viktoriánském domě stojícím vysoko ve svahu v somersetské Mendipské vrchovině. Jeho oblíbené křeslo, staré, ošoupané a vytvarované podle jeho těla, stojí na obvyklém místě vedle krbu. Na tohle křeslo se Oliver těšil celou věčnost. Trvalo skoro dva měsíce, než mu londýnští lékaři dovolili přesunout se sem.

Protahuje si nohy, znovu si sedá do křesla a spokojeně se rozhlíží po domě. V krbu žádný oheň nehoří, protože je léto, a ve vyčištěném topeništi stojí košík se sušenými květinami. Jinak jsou v domě patrné všechny známky jejich nedávného příjezdu. Z Londýna vyrazili za svítání, přijeli před polednem a momentálně zažívají příjemný chaos prvního dne dovolené. Všude stojí zavazadla, tašky s nákupy a nejrůznější krámy, které Matilda přivezla z Londýna: nekonečná řada igelitek, papírových pytlíků s laskominami a krabic s cereáliemi a ovocnými džusy. Jedinou nepříjemnou změnou je Oliverův růžový dávkovač léků, který leží na okenním parapetu.

Matilda svižně vychází z komory a je celá barevná a voňavá. Na sobě má růžovomodrou zahradnickou zástěru, kterou jí kdysi daroval Kiran. Připíná si k pasu puntikovanou mošničku na náradí a Oliver si všimá, že si jako obvykle smyla z obličeje londýnský make-up. Sytě červená rtěnka i podklad jsou tytam – její pleť je teď čistá a broskvově zbarvená a rty mají opět přirozenou barvu podobnou dužině fíku. Matildě je šedesát a už je prošedivělá, avšak pleť má čistou jako obloha bez mráčku, a když se na ni Oliver dívá, světlo jako by jí na tváři stále zvláště tančilo, tak jako před mnoha lety, kdy se spolu seznámili.

„Miláčku.“ Zastavuje se a usmívá se na Olivera. Tenhle úsměv obsahuje všechno: lásku, lítost i sdílené zoufalství, že to muselo dojít tak daleko – až k operaci srdce a lékům v očíslovaných chlívčcích. „Miláčku, nevadilo by, kdybych...“

Chce jít na zahradu. Nejsou tu ještě ani půl hodiny a ona už chce jít ven. Během osmadvaceti let, co tenhle dům vlastnil, přelila své srdce do květín, keřů a okrasných záhonů. Oliver se usmívá. „Určitě běž, miláčku. Úplně slyším, jak tě ty rostliny volají.“

„Opravdu to tu zvládneš?“

„Samozřejmě, samozřejmě, cítím se výborně.“

Matilda si zavazuje pásek a naklání se nad Olivera. Vsune mu ruku pod košili a položí svou studenou dlaň na jizvu na prsou.

„Jak se cítíš?“

„Chová se slušně.“

„Nechrochtá? Nekvičí ani nepiští? Doktor říkal, že ho musím poslouchat – zvlášť to pištění.“

Oliver pokládá své prsty na hřbet její ruky a tlačí si Matildinu dlaň hlouběji do prsou, aby cítila, že se uvnitř ozývá jen pravidelný tlukot.

„Prima.“ Matilda mu zapíná košili a uhlazuje ji tak dlouho, až je spokojená s výsledkem. Dává mu polibek do vlasů. „Sestřička Matilda je trochu ras, takže se připrav na přísný režim. Vypij čaj a za tři hodiny si vezmi prášky. Moučník bude hotový za dvacet minut, takže se do té doby vrátím.“

Odchází z místnosti a hledá v mošničce zahradnické nůžky. Oliver sleduje její vzpřímená záda, její ušlechtilý profil. Nikdo by nepoznal, jak něžná je uvnitř. Stejně jako by nikoho při pohledu na něj nenapadlo, že ho drží při životě kousky prasete.

„Cejtíš se dobře?“

Oliver zvedá hlavu. Lucia sedí pod oknem a na stole má poházené obrázky, časopisy a básně. Za ní se rozlévá slunce a ozařuje jí nakrátko ostříhané černé vlasy. Lucia má bílou kůži a oči tak hrubě zvyrazněné linkami, že vypadají jako hluboké tmavé díry v lebce. Prohlíží si Olivera svým typickým vyzývavým pohledem. Pevným a temným. Říkají mu s Matildou „lucihled“. Už je jí skoro třicet, ale pořád se chová jako otrávený teenager.

„Ano. Proč?“

„Jenom...“ Znuděně vypouští z plic vzduch a krčí rameny. „Prostě jsem si říkala, že se musím zeptat. Bejt zdvořilá.“

Vrací se ke své práci a Oliver sleduje, jak si něco píše, drbe se na hlavě, sklání se nad knihami a každou chvíli bezmyšlenkovitě sáhne po hroznovém víně, které leží v misce před ní. Jejich border teriérka Míša pod stolem spí a napůl zakrývá Lucii nohy. Vypadá spíš jako plyšový méďa s křivýma ušima,

které by se musely stříhat každé jinak, aby vypadaly pravidelně. Je to malá fenka, ale dokáže utíkat jako vítr a první den po příjezdu se musí uvazovat. Má totiž ve zvyku okamžitě vystřelit jako blesk a zmizet v lese. A tak dnes musí být na vodítku, a to teď leží pod nohou Luciiny židle. Opírá si hlavu o Luciiny boty – martensky potištěné tvářemi skřítků v pastelových barvách. Nohy pokryté směšnými dětskými obrázky.

Oliver zvedá hrnek s čajem a pomalu upíjí. Přes nohy má přehozenou zatuchlou kostkovanou deku, kterou má tak rád, a v troubě voní Matildin moučník. Hrnek je oprýskaný a Matilda si ho občas bere na zahradu. Je na něm natištěná laciná fotografie Kirana a Lucii, jak objímají starého zlatého retrívr, kterého měli v dětství. Před rokem by se ještě Oliver z tohohle hrnku nenapil – znechucovala by ho ta sentimentalita.

„Olivere.“

Ve dveřích se objevila Matilda. V ruce stále drží zahradnické nůžky, ale její výraz už není klidný – je ostražitý a vylekaný. Prasečí chlopně se okamžitě začínají třepetat.

„Ano?“ říká Oliver obezřetně.

Lucia zvedá za stolem bradu a zvědavě hledí na matku. „Mami?“

„Olivere,“ opakuje Matilda monotónně a dcery si nevšímá. „Máš chvílku? Na slovíčko?“

„Na jaký slovíčko?“ ptá se Lucia.

Matilda se nedívá dceři do očí. Místo toho významně naklání hlavu k Oliverovi a dává mu tak najevo, že si s ním musí promluvit o samotě. Oliver s jistou námahou vstává a ignoruje teď už důvěrně známou nevolnost, kterou mu působí nenadálý pohyb. Bere do ruky hůlku a co nejrychleji kráčí přes místnost. Celou cestu na sobě cítí Luciin pohled.

Když je na úrovni spíže, přikládá si Matilda prst na ústa, chytá ho za zápěstí a vede ho ven z kuchyně.

„Strašně se omlouvám,“ šeptá. „Omlouvám se, že ti to musím udělat. Ale tohle musíš vidět. Jinak si budu myslet, že už z toho všeho blázním. Ještě jednou promiň.“

Tiše mu ukazuje, aby šel za ní, a vychází zadními dveřmi ven. Oliver ji následuje a vnímá, jak mu z plic vychází sípavý zvuk. *Thuč dál, prasečí srdce.*

Slunce je už téměř v nadhlavníku a propaluje svah. Matilda strká manželovi ruku pod loket, aby mu pomohla odejít z domu. Kráčejí pomalu. Navzdory umístění vysoko na svahu, kde ji ze všech čtyř stran obklopuje obloha, působí zahrada spíš jako série komůrek než jako otevřený prostor. Z domu vede stezka do obezděné hlavní zahrady, odtamtud do ořechového sadu, pak přes živý plot do okrasné zahrádky a odtud brankou do tří sestupných parterů lemovaných drolicí se zdobenou balustrádou. Člověk může bloudit jednotlivými částmi, jak ho napadne – od ohrazené pastviny, kde tráva sahá po kolena a v letních měsících je posetá lučným kvítím, až k mechem obrostlým kamenným zdem bylinkového záhonu, kde z půdy vyrážejí jako fontány obrovské rebarbory. Je to labyrint a pomník Matildiny lásky k zahradničení. Lásky a energie.

Tu a tam se objeví černá místa. Jsou jako drobné tečky počínající plísň. Nebo jako roztroušené patogeny na Petriho misce. Na těchto místech Lucia sabotovala Matildino barevné schéma, když se snad stokrát vrátila domů, aby zase chvíli bydlela s rodiči. Vždy nepozorovaně vyjde na zahradu a tajně tam zasadí černé tulipány nebo krvavě rudé čemeřice. Tímto způsobem si na pozemku vymezuje svá práva, zanechává na

něm vlastní stopu. Matildu to dohání k šílenství, a sotva Lucia opět odejde z domu, sotva se opět postaví na vlastní nohy, třeba jen zdánlivě, využije Matilda příležitosti a všechny nájezdníky likviduje.

Pod schodištěm se pozemek prudce svažuje a vede k řadě malých náletových dřevin utopených v okolní zeleni, které zdálky připomínají zježené štětiny. U prvního stromku pouští Matilda manželovu ruku a spěchá napřed. Oliver jde s malým odstupem za ní a opírá se o hůlku. Asi po dvaceti metrech se zastavuje Matilda na malé mýtině, kde se o jeden strom opírají hrábě. Vedle nich leží odhozená miska, jako by Matildu někdo vyrušil při sbírání lístků.

„Tam.“ Otáčí se k manželovi. Šedé vlasy má shrnuté z obličeje a rty už nemá růžové, ale skoro bílé. V puse jsou jí vidět odhalené krčky zubů. „Tam. Vidiš co já? Anebo už šlím?“

Oliver upírá pohled na stříbrné břízy za ní. Vidí, co tam je, a na chvíli se musí opřít o strom, aby neupadl. Všechny svaly se mu začínají třást.

To není možné. To prostě *není* možné.

Strašení

Matilda Anchor-Ferrersová věří, že v domě straší. Ne že by byl dům v konvenčním smyslu strašidelný, že by v něm strašil duch nějakého dávno zemřelého člověka, ale straší v něm společná vzpomínka na událost, která se stala před patnácti lety, když bylo Kiranovi šestnáct a Lucii sotva patnáct. Podle Matildy to byl předěl v jejich životech. Věc, která všechno nenapravitelně změnila. Stalo se to jednoho letního dne, tolik podobného dnešku. A v lese stejném, jako je tento.

Zejména Lucia se z toho dodnes nevzpamatovala. Postihlo ji to ze všech nejvíc a dodnes v sobě nosí temnou energii tehdejší události – což je také důvod, proč Matilda nechtěla, aby sem šla s nimi. Musí být uchráněna od neuvěřitelnosti toho, co je na stromech.

„Bylo to takhle, když jsi to našla?“ Oliver stojí na mýtině a jednu ruku má položenou na kmeni černého bezu, aby neztratil rovnováhu. Jeho tvář zrcadlí únavu z náročné chůze i šok. „Bylo to takhle?“

„Ano. Sbírala jsem lístky a...“ Hlas se jí vytrácí. Neví, co říct. „Nemohla jsem uvěřit svým očím.“

„Je to jenom náhoda. Shoda okolností.“

„Náhoda?“ opakuje Matilda. „Jaká *tohle* může být náhoda, Ollie?“

„Přitáhlo to sem nějaké zvíře. A jen nešťastnou shodou okolností to...“ Letmo mávl rukou ke stromkům. Snaží se mluvit s drsnou sebedůvěrou, ale vypadá, jako by se mu každou chvíli mělo udělat špatně. „Jen nešťastnou shodou okolností to skončilo takhle.“

„Které zvíře je tak velké a tak vysoké, aby mohlo udělat něco...“

„Mami?“

Matilda se zajíkla. Na kraji lesíka stojí za Olliem Lucia – má černé tričko, bílou kůži a bojácný výraz. Venku je horko, ale ona má na sobě starý Ollieho nepromokavý plášť, jako by byla zima. Plášť na ní zplihle visí a sahá jí po kolena.

„Tati?“

Oliver se odklání od stromu a nemotorně se obrací. „Lucio.“ Bolestně vyráží po stezce k dceři a ukazuje na ni hůlkou. „Jako že jsem tě tu neviděl. Vracíme se dovnitř.“

„Co se děje?“

„Nic.“ Oliver zvedá ruku a snaží se dceři zakrýt výhled. Vypoklonkovat ji odtud. „Nic tam není. Vrať se ke své práci.“

„Ty jseš tak falešnej.“ Lucia se ho snaží obejít a natahuje přitom krk, aby viděla na mýtinu. „Já tě znám, táto. Lžeš.“

Matilda se postavila před Olivera a snaží se dceři zaclonit výhled. „Lucio, miláčku, co kdybys šla dovnitř a vytáhla z trouby ten moučník? Jinak se připálí.“

Jenže Lucia to už viděla. „Ne,“ říká a dává si ruku na ústa. „To ne.“

Matilda bere dceru za ramena a rázně ji otáčí k domu. „Poslechni mě. Udělej, co ti říkám. Běž domů a vytáhni

z trouby moučník. My už to tady s tátou vyřídíme. Je to jinak, než to vypadá. Slyšíš? *Lucio*? Slyšíš mě?“

Lucia má modrou kůži kolem úst. Po dlouhé době strnule přitakává. Nemotorně dělá jeden krok k domu a pak druhý. Má sklopenou hlavu, dřevěné nohy a nekoordinované pohyby. Matilda ji sleduje a cítí staré známé výčitky... Jako by dceru něčím zklamala. Možná jsou všechny matky takové a mají pocit, že jedno z jejich dětí je předurčené k neštěstí. Pro Matildu to není Kiran, ale Lucia, která jako by se nedokázala popasovat se životem. Vyzkoušela už tolik povolání, že se to ani nedá spočítat – chvíli vystupuje s punkovou kapelou, pak navrhuje modely pro prodejnu gotické módy –, a pokud jde o vztahy, tak se z rychlosti, s jakou střídá partnery, dělá Matildě mdlo. A kdykoliv jí nevyjde zaměstnání nebo vztah, zkroušeně se vrátí domů, aby si lízala rány. Teď už je s nimi dva měsíce. A jako naschvál ji osud zavede zrovna sem.

Matilda zvedá hlavu a dívá se na dům, na jeho tmavé zdi postavené z místního modrého liasu. Je to čtyřpodlažní budova vyzdobená velkými věžičkami, které v devadesátých letech devatenáctého století dostavěl druhý majitel. Podle nich nese panství i název: Turrets, Věžičky. I ony jsou tmavé a ponuré jako vrány. Bože, napadá Matildu, měli jsme to tu prodat, už když se to tehdy stalo. Jenže před patnácti lety nebyla v okolí jediná nemovitost, kterou by někdo koupil – a rozdávat je zdarma člověk nemohl. Lidé jsou pověřiví a ustrašení a nic je nedokáže přimět k tomu, aby sem šli bydlet, zvláště na tak odlehlé místo, jako jsou Turrets. *Jak dlouho by trvalo, než by sem přijela sanitka?* ptali se všichni potenciální zájemci. A koukejte na tu příjezdovou cestu – je skoro kilometr dlouhá. A nejbližší policejní služebna je až v Compton Martinu.

Ticho přerušuje otevření a bouchnutí dveří. Lucia vešla do domu. Matilda i Oliver mlčí. Kdesi cvrliká ptáček, lehký vítr si pohrává s větvemi.

Když si je Matilda konečně jistá, že se Lucia nevrátí, otáčí se a hledí na tu spoušť, na to, jak je zamotaná a pokrytá kousky rostlin a hlíny. Je to tu už delší dobu, podle lesklé patiny déle než několik hodin. Vysychá to na slunci, obletují to masašky a některé na tom dlouze sedí. Kladou vejíčka, předpokládá Matilda.

Oliver se drbe na nose. „Myslím, že tomu příkládáme příliš velkou váhu.“

„Opravdu?“

„Víme přece, že on už se nevrátí.“

„Víme to, Olivere? Opravdu jsme si tím jistí?“

„Samozřejmě že ano.“

„A jak můžeme vědět, že ho nepustili? Já si to v poslední době neověřovala. Ty ano?“

Oliver drmolí něco v tom smyslu, že měl jiné starosti. Neměl čas kontrolovat vězně. „Určitě nemůže být na svobodě. To by nám řekli. Nikdo by nemluvil o ničem jiném.“

„Hm, tak to je dobře.“ Matilda bere hrábě opřené o strom a obrací se k domu. „To je dobře a já ti samozřejmě věřím. Ale přesto zavolám policii.“

Háj rozjímání

Pěťadvacet kilometrů na východ od domu Anchor-Ferrersových je počasí proměnlivější. Po obloze neúnavně přebíhají drobné mraky. Slunce se co chvíli objevuje a schovává za mraky a den ještě zpestřují nenadálé průtrže mračen. Krajina v západním Wiltshire je oživená ptačím zpěvem a čerstvou květnovou zelení. V malém hájku na jinak opuštěném svahu se sešla téměř stovka lidí. Uprostřed stojí na stupínku ozdobeném stuhami žena středního věku v minišatech, botách na ukrutně vysokých podpatcích a černém klobouku se závojem. Zdá se, že zadržuje slzy, když oslovuje čekající novináře.

„Mnoho lidí sem přijde jen proto, aby přemýšleli o svých životech a o svých věcech.“ Rozpřahuje ruce, aby obsáhla háj, ve kterém teď stojí, řídký lesík s vlajkovou výzdobou a stoly s občerstvením. „Na tomto místě se mohou opravdu důkladně zamyslet nad tím, jak vypadá jejich vlastní cesta životem. A tak jsme se s vedením kliniky rozhodli, že tomuto místu budeme říkat... ‚Háj rozjímání‘.“

Óóó, šumí dav uznale. Fotoaparáty cvakají.

„Ano,“ pokračuje žena. „Háj rozjímání. A taky chci říct, že vám za to z celého srdce děkuji, že děkuji každému, kdo

to umožnil. Pro moji nádhernou dceru by znamenalo moc a moc, kdyby věděla, že její tragédie přinese užitek jiným lidem. Je moc krásné mít možnost něco vrátit.“

Žena se jmenuje Jacqui Kitsonová. Její dvaadvacetiletá dcera, v té době druhořadá celebrita, opustila předloni objekt protidrogové kliniky, jenž stojí asi půldruhého kilometru od tohoto svahu. Měla v sobě smrtelný mix drog a alkoholu, takže se nakonec zcela dezorientovaná zhroutila a zemřela přímo na místě, kde teď stojí shromáždění novináři. Její tělo tam pak leželo několik měsíců, než ho našli v zetlelém listí.

Jacqui Kitsonová si prožila trauma a vyšla z něj posílená. Na dobročinných příspěvcích vybrala patnáct tisíc liber, koupila za ně jménem kliniky tuto mýtinu s přilehlým hájem a udělala z ní vzpomínkové místo věnované dceři – místo, kam se mohou pacienti z kliniky uchýlovat se svou samotou a černými myšlenkami. Uprostřed mýtiny stojí pagoda z vrbového proutí, do jejíchž boků jsou vyřezané klenuté průchody. Návštěvník jimi může vstoupit dovnitř, posadit se na lavičku a dívat se na wiltshireskou nížinu.

Slavnostního obřadu se účastní deset nynějších pacientů kliniky. Mají na sobě směsici různého oblečení – teplákovky, džíny, kšiltovky s pěnovou výstelkou, jaké nosí řidiči kamiónů – a postávají v neklidném hloučku kolem stupínku. Přítomno je i vedení kliniky: tři ženy v kostýmech, které se bez výjimky chvějí touhou promluvit před shromážděnými novináři. Jen jeden člověk se toho všeho nechce účastnit. Jen jeden člověk stojí sám, udržuje si odstup od tohoto mumraje a nechává se zakrývat ušlechtilými břízkami. Ze svého místa může obřad sledovat a zároveň s ním nemít nic společného.

Detektiv-inspektor Jack Caffery je pětáctýřicátník, kte-

rý pracuje v Jednotce pro vyšetřování závažných trestných činů. Sem přijel jen z povinnosti, aby dal osobní účastí najevo, jak vážně policie tento případ brala, ale udělá všechno na světě, aby zůstal stranou tohoto spektaklu. Stojí bez hnutí, ruce má v kapsách a sleduje, jak se lidé shlukují kolem Jacqui Kitsonové. Ta se usmívá, pokyvuje hlavou a podává hostům ruce. Pak pózuje pro společnou fotografii s vedením kliniky. Všichni zvedají skleničky a přitukávají si před fotografem. Ve skleničkách však nemají šampaňské, nýbrž zelený čaj – koneckonců se nacházejí na místě určeném k odvykání od omamných a opojných látek. Jeden fotograf Jacqui žádá, ať se posadí do pagody. Jacqui to bez mrknutí oka činí: cudně si pokládá ruce na kolena a zvedá bradu ke slunci.

Caffery je zkušený detektiv, který už pracoval na mnoha velmi složitých a smutně proslulých případech. Viděl různé věci, spoustu různých věcí, a mnohokrát se ocitl v situacích, ze kterých se mu dělalo špatně. Ještě nikdy si však tak nepřál být někde jinde, jak si to přeje dnes.

Míša

Anchor-Ferrersovi jsou zpátky v domě. V dusné atmosféře potlačované paniky zamkli všechny dveře i okna. Lucia sleduje tátu, který stojí na chodbě se sklopenou hlavou a snaží se vypáčit nožem na máslo kryt bezdrátového telefonu a zkontrolovat baterie. Mračí se u toho, protože máma se před chvílí pokoušela zavolat policii, ale z nějakého důvodu je linka hluchá. Obrovským oknem s malovaným sklem prosakují do domu sluneční paprsky a dopadají tátovi na tvář. Zářivě zelené a rudé odstíny propůjčují jeho obličej zvláště nestvůrný ráz. Jako by dnešek nebyl přízračný sám o sobě.

Máma je tady v kuchyni a zaměstnává se úklidem. Tašky jsou pořád nevybalené, moučník už je z trouby venku a vychládá na mřížce. Máma se každou chvíli zastavuje a uhlazuje si šaty, jako by čekala hosty.

Ve skutečnosti čeká někoho jiného než hosty, napadá Luciu. Někoho, kdo by rozhodně o žádný moučník nestál.

„Lucio,“ oslovuje ji máma. „Postarej se o Míšu. Chce, aby se jí někdo věnoval.“

Lucia strnule hledí na matku. Ráda by nějak reagovala, ale z úst jí nevycházejí žádná slova. Jako by dostala dávku aneste-

tik; obličej i všechny svaly jí znehybněly. Ta věc na zahradě je úplně stejná jako předtím. Je naprosto totožná a není před ní úniku. Lucia ví, jak tenhle výjev *má* vypadat – a dokáže uhodnout, kdo ho má na svědomí –, ale když je teď konfrontována s jeho realitou, připadá jí strašlivě nečekaný a špatný.

„Lucio? Slyšelas mě?“

Lucia s viditelnou námahou mrká. Snaží se zaměřit pohled na máminu tvář, ale oči se nedokážou ovládnout a blouhdí kamsi za ni, k pásu náletových dřevin a k lesu za nimi. Zvláštní na tom je, že ji ze všeho nejvíc šokují ty stromy. To, jak jsou normální. Jak se vůbec nezměnily ani nereagovaly, přestože je všechno ostatní tak zvrácené.

„Postarej se o Míšu.“ Máma začíná být podrážděná. „Lucio. *Prosím*. Ať přestane štěkat, nemůžu přemýšlet.“

Míša leží pod stolem a náhlé pozdvižení ji znervózňuje. Plačtivě ňafá a cuká vodítkem tak silně, že židle popojíždí po kamenné dlažbě. Lucia se s trhnutím vrací do reality. Je to tady. Opravdu se to děje.

Přechází přes místnost, třebaže má nohy jako z gumy. Do trička se jí vpíjí pot. Míša se otáčí ve vzrušených kružnicích a zamotává se do vodítka. Měli si udělat čas a nechat ji očipovat, aby tu nemusela být uvázaná. Vědí o ní, že se dokáže zaběhnout na kilometry daleko – jednou ji našli až na golfovém hřišti ve Farringtonu. Jako by věděla, že se v tomhle místě ukrývá něco zlého, přestože se narodila až po vraždách v Donkey Pitch.

„To je dobrý, Míšo.“ Lucia uvolňuje vodítko a bere fenku do náručí. Sedá si k oknu, tiskne si Míšino šlachovité tělo na prsa, utiňuje ji a šeptá: „To bude dobrý. Uvidíš, že všechno zas bude v pořádku.“

Luciu drásá, že je Míša takhle vyplašená. Miluje to drobné zvíře víc než cokoliv jiného na světě a v podstatě zastává názor, že Míša je jediný živý tvor, kterému na ní opravdu záleží. Lucia bývá často zamlklá a plná temných myšlenek, ale není hloupá a máloco jí unikne. Velice dobře ví, že ji máma s tátou nepokládají za své nejmilejší dítě; žije s tím vědomím celý život. A pokud jde o to, co se stalo před patnácti lety..., tak z těchhle ran se nikdy, nikdy v životě nevzpamatuje.

Hugo... Hugo.

Nikdy na Huga nezapomene. Jediným tvorem, kterého od Hugovy smrti pokládá za bezpečné milovat, je tenhle malý psík.

Světlo

Malované sklo v obrovském okně, které nechal Oliver před dvaceti lety instalovat nad ochozem v patře, vyjadřuje poctu rodině Anchor-Ferrersových. Vyobrazuje totiž všechny čtyři – Matildu, Olivera, Luciu a Kirana –, jak stojí na malé zeměkouli a obklopují je zářivé sluneční paprsky v mandarinkové a žluté barvě.

Oliver miluje světlo. Matilda má pocit, že ho miluje možná víc než vlastní rodinu. Uctívá ho a v jeho životě nemine hodina, aby o něm nepřemýšlel. Kamarádky Matildu utěšují, že světlo je aspoň zadarmo, zatímco golf, létání v jednomotorové cessně nebo muškařské výlety do Peru rozhodně zadarmo nejsou, takže Matilda vlastně může mluvit o štěstí. Ona však přesto na světlo trochu žárlí. Dokonce i děti dostaly jméno podle světla – „Kiran“ znamená světelný paprsek a také „Lucia“ označuje světlo, přestože pro mnoho nezasvěcených má toto jméno nebezpečně blízko k Luciferovi. Matilda z něj nikdy nebyla dvakrát nadšená.

Obraz na skle zachycuje Anchor-Ferrersovy jako rodinu kořící se světlu a nebesům. Obloha vypadá jako na obraze Williama Blakea – jako by tonula v Boží slávě. Dům za nimi

má představovat Turrets, ačkoliv podle Matildina názoru je tohle vyobrazení neumělé a málo věrné. I pes na obrazu chybí, což je taky vada, poněvadž v životě jejich rodiny se vždy nějaký pes vyskytoval. O zahradě ani nemluvě. Není tu zkrátka nic, co by je vystihovalo. Nikdo netrhá květiny, nikdo nepeče moučník.

Zabývat se tím zrovna teď je ovšem úplná pitomost, říká si Matilda, protože za současné situace je to úplně podružná věc. Ollie stojí u okna a horečně se vrtá v telefonu, který jako by se rozhodl, že se vybijí zrovna teď. Lucia sedí pod oknem, tiskne si Míšu na prsa a Matilda najednou neví, co dělat. Zatím ji nenapadlo nic konstruktivnějšího než rázovat vzrušeně sem a tam, šoupat s předměty z místa na místo a snažit se v domě udělat pořádek. A taky se dvakrát ubezpečila, že jsou dveře zamčené a okna zavřená.

„Zkontroluj ještě jednou zadní vchod,“ nařizuje Lucii. „A zajisti i bezpečnostní zámek.“

Lucia odchází do malé chodbičky, odkud se vzápětí ozývá cvakání stavítek. Matilda si náhle nedokáže vybavit, jestli jsou i hlavní dveře pořádně zamčené, ale když se otáčí, aby se šla přesvědčit, zahlídne něco, co ji nutí zastavit se. Hledí na podlahu a srdce jí tlouče pomalu a tlumeně. Na zemi jsou tři nebo čtyři červenohnědé kapky ve tvaru podlouhlé slzy.

Matilda si klekla a seškrabává nehtem největší kapku. Od-lupuje se po malých vločkách. Matilda zvedá hlavu a prohlíží si místnost. Kuchyně je obrovská – zabírá celý bok domu a patří k ní i malá jídelna a obývací pokoj s prostorným krbovým posezením. Matildě všechno připadá stejně staré a povědomé jako okolní kopce, ale přesto jako by tu něco nehrálo. Nejde jen o to, co je rozvěšené po keřích dole v hájku; také

uvnitř domu není něco v pořádku. Nějaký zápach? Opravdu je tu cítit něco neznámého a těžko definovatelného. A pak tohle. Matilda mne jednu vložku mezi palcem a ukazováčkem. Vložka se rozpadá a vtírá se jí do bříšek prstů. Krev? Je to krev? Ne, dobrý Bože, to ne. Krev to samozřejmě být nemůže. Matilda přechází k dřezu, aby si umyla prsty. Mezi těmihle červenými kapkami – které mohou být *čímkoliv, smíř se s tím, úplně čímkoliv* – a výjevem, který před chvílí viděla v lesíku, přece nemůže existovat spojitost. Oliver má pravdu. Tamto dole patří zvířeti, které roztrhal nějaký dravec. Je to naprosto normální úkaz a přikládat mu jiný význam je čirá hysterie.

Matilda si zběsile otírá ruce. Láme se v pase a předklání se, aby se mohla podívat chodbou do obrovské haly, kde si Oliver stále hraje s telefonem. Proč mu to tak trvá? Výměna baterií by mu neměla zabrat více než dvě minuty.

Konečně Ollie přestává manipulovat s přístrojem, naklání hlavu na stranu a vyhledává ji očima. Obličej má hodně oteklý působením léků a na čele se mu rýsuje osamělá modrá žíla, které si u něj Matilda nikdy nevšimla. Jako by mu ji doktoři transplantovali během operace.

Zvedá telefon. „Nefunguje,“ naznačuje ústy. Jeho výraz Matildě sděluje: *Co mám dělat? To se mi snad jenom zdá.*

Matilda nereaguje. Do místnosti se totiž vrátila Lucia a ona nesmí propadnout panice. V jejím nitru se však ozývá pronikavý křik. Domácí telefon je jejich jediným záchranným kruhem. Když doktoři konečně oznámili Olliemu, že může odjet z Londýna, jedním dechem se zeptali, jestli bude mít rychlý přístup do nemocnice, když jsou Turrets tak odříznuté od světa. Matilda jim na to řekla, že by ho v nezbytném případě odvezla do Wellsu nebo mu přivolala sanitku.

V Turrets sice není signál mobilních operátorů, ale mají tu plně funkční pevnou linku. Nikdy s ní nebyl žádný problém. Až teď.

Matilda má v garáži auto, ve kterém jezdí na běžné nákupy, jenže klíč od garáže má Oliver v pracovně na protějším konci domu. Jejich londýnský land rover parkuje na příjezdové cestě. Tím to bude rychlejší. Matilda vchází do komory, strká ruce do kapes nepromokavého kabátu, který tam visí, a hledá v něm klíče od land roveru a mobilní telefon. Na konci příjezdové cesty už je slabý mobilní signál. Zajede tam a přivolá policii odtamtud. Jenže klíče v kabátě nejsou. Možná budou v kabelce, která visí na chodbě přehozená přes opěradlo židle.

Matilda se vrací do kuchyně a náhle se zastavuje. Lucia sedí na svém místě u okna a se vztyčenou hlavou a lehce pootevřenými ústy užasle hledí na dvojici mužů, kteří se objevili v kuchyňských dveřích spolu s Oliverem. Ten stojí vedle nich, zmateně si je prohlíží a v ruce stále nepřítomně drží porouchaný telefon. Hlavní dveře vzadu jsou pootevřené na pár centimetrů.

Oba muži mají tmavě šedý oblek a vážný výraz ve tváři. Jeden má krátké tělo a dlouhé paže, pihy a rezavé vlasy ostříhané nakrátko jako voják. Na očích má brýle s černými obroučkami, stojí malinko nejistě a nervózně téká očima po kuchyni. Druhý muž je klidnější. Je vysoký, má vzpřímenou postavu, velký nos a velmi světlé zelené oči lemované jemnými řasami. Jeho vlasy jsou světlé a kudrnaté, ale během života mu stačily ustoupit tak daleko, že má temeno holé a lesklé jako mnich, takže vypadá jako Art Garfunkel zamlada. V ruce drží policejní průkaz.

„Paní Anchor-Ferrersová?“ ptá se. „Detektiv-inspektor Honey. A toto je detektiv-seržant Molina. Omlouváme se, že jsme sem takhle vpadli – zvonili jsme u vstupní brány dole u silnice, ale nikdo se nám neozýval, takže jsme vyšli pěšky nahoru.“

„Ano,“ říká Matilda nepřítomně. „Byli jsme venku na zahradě.“

Seržant Molina vrhl znepokojený pohled na inspektora Honeyho. Ten si odkašlal a strčil policejní průkaz zpátky do kapsy. Neusmívá se.

„Chtěl jsem se zeptat,“ říká, „jestli bychom si s vámi mohli promluvit.“

Nemoc

Detektiv-inspektor Caffery je pohledný muž. Má střední postavu, je hladce oholený a tmavé vlasy si nechává stříhat na krátko. Kromě toho má na oddělení nejvyšší postavení, takže ho často vyhledávají novináři. Jejich náklonnost k němu však není z jeho strany opětována; kdykoliv je to možné, Caffery se novinářům vyhne. Dodnes se nenaučil, jak jim říkat, co chtějí slyšet, a nesnáší faleš a manipulaci. Dnes ho však jedna novinářka dostihla dřív, než se stačil vypařit, a on jí teď musí odpovědět na otázku: „Co znamená dnešní den pro vás a pro zbytek policejního sboru?“ Caffery odpovídá rychle a jasně, přičemž se musí lehce sklonit, aby mohl mluvit do malého mikrofonu v reportérčině ruce. Dává si záležet, aby se jí nedíval do očí, protože by snadno mohla odhalit lež.

„Mám smíšené pocity. I my jsme pochopitelně zdrcení z toho, jakou ztrátu tato rodina utrpěla a že naše pátrání nevedlo ke šťastnějšímu výsledku, ale když teď vidím, jak pozitivním způsobem Jacqui obnovuje svůj život...“ Ukazuje k mýtině, kde stále postávají hloučky lidí. „Za sebe i za policii snad mohu říci, že nás těší, jak se rodina dokázala s touto tragédií vyrovnat.“

„Takže si myslíte, že Jacqui dokázala tuto tragickou kapitolu uzavřít? Tělo její dcery se sice našlo, ale stále se přesně neví, jak vlastně zemřela.“

Caffery zpražil novinářku pohledem. Nesnáší výraz „uzavřená kapitola“. Připadá mu strašlivě neosobní, jako odškrtnutá položka na seznamu. Reportérka vidí jeho váhání a ponouká ho: „Ptala jsem se, jestli je to pro Jacqui podle vás uzavřená kapitola.“

„Nevím. Vlastně ani netuším, co ten výraz znamená. Děkuji vám.“

Pokyvuje hlavou, ignoruje následující otázku a odchází pryč. Opět se vrací mezi stromy. Tam může všechno sledovat, aniž by musel s kýmkoliv hovořit. Novinářka je zaražená z jeho nevybíravé odpovědi a chvíli hledá slova. Caffery toho využívá a noří se hlouběji do hájku, kam už si za ním reportérka netroufá.

Drží se ve stínu a opírá se o strom, protože dnes má co dělat, aby se udržel na nohou. Caffery je nemocný. Už dva týdny ho pronásleduje zvláštní bolest hlavy, na kterou prášky nezabírají. Nemůže spát, a když náhodou přece jen usne, zdá se mu, že je spoutaný. Že se boří do bahna či tekutého písku. Nebyl s tím u lékaře – vlastně ani neví, ke kterému patří –, a navíc je mu jasné, že na tohle žádná diagnóza není. Jeho bolest nevyvěrá z fyzických obtíží, tím si je jistý. Její příčinou je něco hlubšího, neuchopitelného, co ani on sám nedokáže definovat. Ví ovšem, že když poslouchá, jak Jacqui Kitsonová mluví o své dceři, tlak v jeho hlavě se ještě zvyšuje.

Novinářka, která už zjevně rezignovala na pokračování rozhovoru s Cafferym, si našla cestu k Jacqui, která naopak po rozhovoru dychtí. Sype ze sebe stále tytéž omleté fráze

o tom, jak trýznivé pro ni byly měsíce, kdy se její dcera pohřešovala a ona nevěděla, co se jí stalo. S každou větou, kterou Jacqui pronese, cukají Cafferymu ruce v kapsách. Pravda je totiž taková, že toho o zmizení Jacquiiny dcery ví víc než kdokoli jiný, protože tento případ vyšetřoval. Přitom se hodlá postarat o to, aby některé okolnosti případu zůstaly utajeny, aby nikdy nevešlo ve známost, co se vlastně stalo. Dnes ho však trápí něco jiného, něco mnohem hlubšího. Na Jacquiině chování a slovech je cosi, co mu drásá mozek jako smirkový papír. Kdykoliv ta žena otevře ústa, napětí jako by se zvýšilo.

Odlepuje se od stromu a dělá několik kroků hlouběji do lesa – jen proto, aby byl v pohybu, aby dostal do těla trochu života. Jenže to nefunguje. Caffery je unavený. Zoufale unavený.

Minnet Kable

Oliver je vědec, ale ne biolog, nýbrž fyzik, takže si není dvakrát jistý, jestli přesně chápe, co se teď děje v jeho těle. Všiml si, že od operace se k němu myšlenky dostávají pomaleji. Někdy si připadá jako ve snu – jako by na něj lidé mluvili z vedlejší místnosti. A tak když se poprvé otočila klika, hlavní dveře se pootevřely a větší z těch dvou do nich strčil hlavu a zadíval se na něj, musel se Oliver lopotně zabývat otázkou, jak se sem dostali. Kdo jim zavolał? On to určitě nebyl, protože telefon nefunguje.

Muži tvrdí, že sem přišli vyšetřit vraždu.

„Byli jste celé dopoledne v domě?“

Detektiv-inspektor Honey, vysoký chlap s mnišským te-
menem a kučerami vzadu, zpovídá Matildu, jež mluví me-
chanickým a podivně vzdáleným hlasem, jako by odříkávala
starou báseň, na kterou si najednou vzpomněla.

„Ne. Přijeli jsme až po jedenácté. V tomhle domě trávíme
jen dovolené – dnes ráno jsme přijeli z Londýna.“

„Takže jste neslyšeli houkačky?“

„Ne. Ale tady nebývá nic slyšet, jsme tu hodně izolovaní.“

„Oběť bydlela kousek odtud v údolí.“ Detektiv zvedá ruku

a ukazuje na západ. „Tam dole, nedaleko od začátku vaší příjezdové cesty. V tom domě, kde se cesta napojuje na hlavní silnici.“

„Myslíte v tom žlutém? V tom s kamenným dlážděním a žlutými zdmi?“

„Přesně tak.“

„Proboha. Olivere? On myslí ten dům se satelitní anténou. Víš, který?“

Oliver strnule přitakává a stále se usilovně snaží pochopit tíživou realitu situace. V tom žlutém domě bydlí osamělá žena. Oliver ji nezná jménem, ale občas se s ní vídá. Tmavovlasá pětáctýřicátnice, docela atraktivní. Pokud si vzpomíná, většinou nosila červené džíny a kožené bundy jako lidé z města a měla auto s pohonem všech kol, se kterým zásadně jezdila středem silnice – jako by jí všichni ostatní měli uhýbat.

„Pachatel dovnitř pronikl... oknem v přízemí. Bylo otevřené.“

Detektiv-seržant Molina – zrzavý muž, který Oliverovi někoho připomíná, snad politika nebo zpěváka, nedokáže ho okamžitě zařadit – pokládá ruce na opěradlo židle. Vypadá, jako by se snažil přednést dobře nacvičený projev. „Budeme s vámi muset projít několik bezpečnostních protokolů, poslat vám sem specialistu pro kontakt s místními komunitami a vysvětlit vám pár základních opatření pro zabezpečení domu. Jestli sem jezdíte jen o dovolených, tak se vám to bude hodit i do budoucna – nikdy není od věci vědět o zámcích na okna a podobně.“

„Ale nejdřív nám musíte říct, co se stalo,“ namítá Matilda. „A jestli jste někoho zatkli.“

„Dokud nebudeme mít potvrzenou totožnost a neinformujeme příbuzné, nemůžeme zveřejňovat podrobnosti.“

Oliver se konečně ujímá slova. „Čekal bych, že se do vyšetřování vraždy zapojí víc lidí – zvláště jestli je pachatel pořád na svobodě. Že třeba nasadíte vrtulník.“

„Ten tady létal – vy jste ho neslyšeli?“

„Jak říkala máma, tady není nic slyšet,“ ozývá se Lucia tónem, který naznačuje, že si předchozí detektivovu větu vyložila jako útok na rodiče. „Ani ň.“

„Ptáme se místních lidí, jestli doma nezaznamenali vloupání – jestli se jim něco neztratilo. Máte zahradní domek?“

„Zahradní domek? Ano. A taky garáž.“

„Zamykáte je? A kontrolovali jste, jestli jsou zamčené i dnes? Chceme vědět, jestli se vám odtamtud něco neztratilo. Jakékoliv náradí. Třeba odlamovací nůž...“

Odlamovací nůž. Na rodinu se snáší dlouhé chladné ticho. Tohle je poslední potvrzení. Teď už vědí, že se jim to nezda. Stalo se to doopravdy.

Tlučte dál, poroučí Oliver prasečím chlopním. Jeden úder a po něm další. A další...

„Měli byste se omluvit!“ Matilda vztekem zrudne. „Nebo to má být ono? Opožděná omluva?“

Honey chvíli neodpovídá. Zdá se, že je zmatený. Hledá podporu u seržanta a pak přesouvá pohled na Lucii a Olivera. „Promiňte,“ říká, „ale tomu ne...“

„Jak to, že nás neuvědomila prokuratura? Měli nás informovat, když se tomu chlapovi změnilo nebo překvalifikuje trest. A rozhodně nám měli oznámit, že je venku.“

„Promiňte. Jakému chlapovi? Pořád nevím, co...“

„Protože moje dcera je pořád zranitelná. Když se to stalo,

bylo jí teprve patnáct – *patnáct*. A my s manželem jsme byli společně zapsáni jako kontaktní osoby. Měli jsme právo být informováni, když se ten člověk dostane ven, ale nikdo nám neřekl ani slovo.“

„Paní...“

„Podívejte se na moji dceru.“ Matilda ukazuje na Luciu, která sedí na gauči s Míšou. Fenka vycítila napětí v místnosti a hrozivě vrčí. „Podívejte se na ni a řekněte mi, jestli si nezasloužila nějaké varování. A manžel nedávno prodělal těžkou operaci, takže teď nejsme zrovna v nejlepší formě, abychom ještě řešili tohle. Zatímco on, *on* má před námi jako obvykle náskok několik světelných let. Už se mu podařilo přerušit telefonní spojení nebo přinejmenším nějak zařídit, aby telefon nefungoval. Takže jste tu trochu pozdě. Tu informaci jsme měli dostat dávno. Deset dní je naprosté minimum. Jenže to vy ne. Vy nám neřeknete ani slovo. A teď přijde *tohle*...“

Detektiv-inspektor Honey omluvně zvedá ruku. „Omlouvám se, paní Anchor-Ferrersová. Slyším, že jste rozčilená, a rád bych na to nějak reagoval, jenže dokud nebudu vědět, co vás tak rozčiluje, nemůžu nic dělat.“

Po těchto slovech se Matilda trochu uklidňuje. Nespouští sice z detektiva oči, ale zlehka od něj odstupuje, a dopřává mu tak trochu prostoru.

„Kable,“ mumlá otráveně.

„Kable?“

„No samozřejmě! Prosím vás pěkně, tak mi aspoň řekněte, že *víte*, že to má na svědomí Minnet Kable. Je zas venku, vidíte? A nám to nikdo neoznámil.“

Nastává dlouhé napjaté ticho. Oliver si všímá, že Lucia zavřela oči, a ví proč. Poprvé za posledních frenetických čtyřicet minut někdo toto jméno skutečně vyslovil nahlas, přesto-

že všem celou dobu leželo v hlavě. Je to, jako by někdo vyřkl ďáblovu jméno.

Minnet Kable. Minnet. S důrazem na první slabiku. V této domácnosti se zmíněné jméno obvykle nahlas nevyslovuje.

Minnet Kable je běloch, Brit, a Anchor-Ferrersovi netuší, jak k tomuto zvláštnímu jménu přišel. Žádné právní listiny neobsahují nic, co by naznačovalo jeho původ. Ollie, který ještě nevyrůstal v dnešní multikulturní Anglii, si nechce ani připustit, že to jméno má hrdelní zvuk. Jako kletba pronešená v aramejštině. Jako něco, co by řekl démon ve filmu. A Kable démon je. Před patnácti lety zavraždil dva lidi. Jedním z nich byl mladík jménem Hugo Frink, s nímž krátce předtím chodila Lucia.

Detektiv-inspektor Honey pomalu obrací pohled ke kolegovi, jako by mu tato souvislost vůbec nedocházela. Jako by čekal odpověď. Potom si strká ruce do kapes a chvíli hledí do země. „Ano,“ říká nakonec. „Přiznávám, že mě nenapadlo...“ Letmo se dívá na Molinu. „Ty si zřejmě na Minnetu Kablea nevzpomínáš. Nastoupils k nám až později.“

Molina má vytřeštěné oči, jako by mu bušící srdce vytlačovalo bulvy z důlků. „Vzpomínám si na něj. Prokristapána!“ Nervózně si přejíždí prstem po obvodu límce. „Na toho si snad vzpomíná každý, ne?“

Oliver rezignovaně kroutí hlavou. A tomuhle říkají moderní policejní práce. I v rozvojovém světě zažil lépe fungující policejní složky. „To mi chcete vážně říct, že vám Minnet Kable vůbec nepřišel na mysl?“

„Ne. Nepřišel. I když souhlasím, že teď se to zdá zřejmé.“

„Musíte se mnou jít ven.“ Oliver mluví nejodměřenějším tónem, jakého je schopen. „Je tam něco, co musíte vidět.“

Jelen

Všech pět – rodina Anchor-Ferrersových a dva policisté – vychází z domu. Matilda pečlivě zamyká boční dveře, strká si klíč do brašny na náradí a společně vyrážejí po stezce dolů. Lucia jde s nimi. Matilda si to nepřála, ale dcera odmítla zůstat v domě sama. Vzala s sebou i Míšu a drží ji v náručí tak pevně, že fenka sotva pohne hlavou.

Oteplilo se a obloha je tak jasná, že má téměř bílou barvu; jen vysoko nad jejich hlavami po ní pomalu pluje pár řídkých mráčků. Krajina je rozlehlá a nikde na obzoru není vidět žádný dům ani stavení. Jen v dálce se tyčí pár stožárů a protější svah je záplatovaný různobarevnými poli. Tenhle ničím nerušený výhled Matilda na Turrets odjakživa milovala, protože se tolik lišil od výhledu z oken jejich londýnského domku. Teď ho naopak bezvýhradně nenávidí.

V čele skupiny opatrně kráčí Oliver. Opírá se při chůzi o hůlku, kterou mu doporučili lékaři. Zezadu Matildě vůbec nepřipadá jako její manžel. Spíš jako stařec v plandavých manšestrákách. Nejistý a shrbený. Muž za zenitem.

Na mýtině se zastavují a scházejí se do hloučku. Mouchy reagují neskutečně pomalu – jen neochotně se odlepují od

hostiny, jako by přítomnost lidí chtěly jen vzít na vědomí a pak se neprodleně vrátit k hodování.

Když se dnes Matilda ocitla na tomto místě poprvé, měla zpočátku pocit, že je to nějaká dekorace – třeba papírový řetěz nebo řada splasklých nafukovacích balonků navázaných na sebe a téměř vkusně rozvěšených po okolních keřích. Trvalo jí pár okamžiků, než si uvědomila, co je to doopravdy: střeva.

„Doufali jsme, že jsou zvířecí.“

„A není možné,“ ptá se Oliver policistů se špetkou naděje v hlase, „že patří třeba jelenovi?“

„Jelenovi?“ opakuje tiše detektiv Honey. „Jelenovi? To pochybuju.“

„Řekl bych, že v okolí žije pár psů, kteří jsou tak velcí, že by dokázali s jelenem provést i tohle.“

„A rozvěsit jeho střeva po stromech?“

Nikdo nic neříká. Všichni cítí hnilobu. Za krátkou dobu, co byla rodina v domě, zápach střev o poznání zesílil. Na buclatých růžových měchýřcích visí bílé fascie a pod průsvitnou střevní stěnou se rýsují tmavé zbytky posledního jídla, na němž si nebohá oběť naposledy pochutnala.

„To je šílenství,“ říká evidentně rozrušený detektiv-inspektor Honey. „Naprosté šílenství.“ Vytahuje z kapsy kapesník a otírá si obličej. „Dneska je strašné horko, vidíte? Nesku-tečné vedro.“

Skládá kapesník, přičemž si dává načas, aby zachoval rovné puky – nebo aby se trochu vzpamatoval, říká si Matilda. „Tohle by mohlo být...“ Zatahuje ramena a pozorně si prohlíží obzor. „Lhal bych, kdybych tvrdil, že to s tím určitě nesouvisí. Tohle... odpovídá případu, který právě vyšetřujeme.“

Zraněním oběti.“ Vsouvá kapesník zpátky do kapsy, odhrnuje si bundu a odhaluje vysílačku ukrytou v náprsní kapse. Přejíždí po ní prstem a nejspíš se chystá přivolat posily, ale teď si to zřejmě rozmyslel, opět vytahuje kapesník a otírá si obličej.

„Pane Anchor-Ferrersi,“ říká napjatým hlasem. „Chtěl jsem... Nemohli bychom se vrátit dovnitř? Je horko. Museli jsme nechat auto na začátku příjezdové cesty a sem nahoru to bylo pěšky dost daleko. Myslíte, že bych vás mohl poprosit o sklenici vody?“

Šofér

Nad wiltshireská pole se rychle blíží bouřka. Šplhá do svahu a předčasně ukončuje slavnostní otevření Háje rozjímání. Skupina se rozpadá, lidé houfně spěchají do úkrytu a drží si nad hlavami vesty a kabelky. Jen detektiv-inspektor Caffery zůstává. Když je mýtiny vylidněná, ještě chvíli na ní stojí a prohlíží si okolí. Vlajková výzdoba je celá promočená a vzduch je provoněný hlinou a trávou. Na obloze se znovu objevuje slunce, avšak pohled na stružky deště crčící ze střechy pagody sráží Cafferyho náladu ještě níž.

Nakonec se i on obrací k odchodu. Košile ho škrábe na těle a je mu v ní horko. V obleku se nikdy necítil dobře, i když v něm musí denně chodit, a cestou k parkovišti se tahá za límec a rozvazuje si kravatu. Na dolním konci stezky na něj u vchodu na parkoviště čekají dvě ženy. Jednou z nich je Jacqui Kitsonová, která má přes ramena přehozený lehký plášť, zatímco druhou ženou – rovněž v lodičkách na neskutečně vysokých podpatcích a v přiléhavém kostýmu – je Cafferyho kolegyně: detektiv-seržant Paluzziová. V jedné ruce drží deštník a druhou má založenou v bok. Dnešní slavnost na ni zjevně neudělala žádný velký dojem.

Caffery si pěchuje kravatu do kapsy. Hlava mu stále třesí. Je si jistý, že se mu i při sebekratším rozhovoru rozskočí na dvě půlky a že z ní vypadne to, co se mu tam už hezkých pár dní hromadí. „Všechno v pořádku?“

Paluzziová přitakává. „E-he.“

„Chtělaš něco?“

„Zrovna jsem mluvila se superintendantem. Navrhuje, abys odvezl Jacqui zpátky na hotel.“

Nastává krátká odmlka. Caffery cítí, že Paluzziová bedlivě sleduje jeho reakci. Muselo jí být jasné, jak asi Caffery tento návrh přijme.

„Dneska je klid,“ pokračuje seržantka. „Na oddělení se nic neděje, takže tě šéf může postrádat. Jednak tím pomůžeš Jacqui, jednak bude fajn, když novináři uvidí, jak se chováme k lidem.“

„Nebojte.“ Jacqui Kitsonová se usmívá a chřestí náramky. Na horních zubech má otisk rtěnky. „Já vás nekousnu.“

Caffery nachází v kapse pod kravatou hladké kovové pouzdro elektronické cigarety. Snaží se přestat kouřit, ale v podobných chvílích ví, že se mu to nepovede.

„Ale musíte vzít zavděk mým autem v takovém stavu, v jakém ho najdete.“

„To mi vůbec nevadí. Budu si připadat jako za starých časů.“

Jako hlavní vyšetřovatel případu Jacquiiny zmizelé dceři s ní Caffery strávil mnoho času. Nikdy se vedle ní necítil dobře. Když vede Jacqui ke svému autu, cítí na sobě pohled seržantky Paluzziové. Vždycky stála na jeho straně a patří k jeho oblíbeným detektivům, ale v poslední době začíná být jízlivá. Neustále dělá narážky na to, že je Cafferymu skoro pětadvacet, a pořád ještě není ženatý. Ona je čerstvě roz-

vedená a na oddělení se proslychá, že je sama a touží po společnosti.

Když Caffery odemyká auto a drží Jacqui dveře, aby mohla nasednout, stále cítí na zádech seržantčiny oči. No jasně, napadá ho. Já jsem ten poslední, na koho by sis měla myslet.

Donkey Pitch

V korunách stromů na protější straně Turrets tiše vrká holub. Je to jediný zvuk v okolí. Anchor-Ferrersovi se svižným krokem vracejí do domu. Nikdo si nechce připustit děsivou atmosféru, která jako by náhle dolehla na okolní lesy. Jako by je něco mezi stromy sledovalo.

Detektiv-seržant Molina po cestě mluví do vysílačky, z níž se linou praskavé zvuky, ale žádné hlasy, žádná srozumitelná reakce. Jakmile přicházejí k domu, zůstává Molina stát před bočními dveřmi a čeká na odpověď, zatímco ostatní vcházejí dovnitř. Detektiv-inspektor Honey s Oliverem kontrolují všechny dveře a okna v přízemí. Matilda sama nechápe, proč to dělá, ale instinktivně začíná všem vařit čaj, snad aby se nějak zaměstnala. Nalévá vodu do konvice a překládá moučník z mřížky na velký talíř. Na polevu už není čas – budou ho muset jíst takhle. Krájí ho na kousky a pokládá na stůl. Moučník tam leží netknutý tak dlouho, až si Matilda začíná připadat jako hloupá husa, když si myslela, že ho za daných okolností bude někdo jíst.

Oliver s detektivem Honeyem se zatím vracejí a společně usedají ke stolu. Honey si píše poznámky a Oliver mu pomáhá rozpomenout se na detaily případu.

„Kolik že to je? Patnáct let?“

Oliver přitakává. „Proto nedokážu pochopit, proč ho pustili tak brzy.“

„Ale my nevíme, jestli ho opravdu pustili. Systém není dokonalý.“

„To mi povídejte.“ Tohle už je opět starý dobrý Oliver. Matildě připadá, že cítí stejný vztek a úzkost jako ona. Zvedá hlavu, dívá se na Luciu, opět se k ní otáčí zády, opírá si loket o stůl a mluví na detektiva šepem, takže kromě něj slyší jen Matilda: „Musíte pochopit, že moje dcera oběti znala. Ten chlapec..., Hugo Frink, býval její přítel... Rozešli se krátce předtím, než se to stalo.“

Matilda přichází ke stolu, sedá si, tiskne si ruce mezi kolena a upřeně hledí na talíř s moučnickem, zatímco Oliver hlubokým a monotónním hlasem pokračuje. Během jeho řeči se jí Hugova smrt vrací v sytých barvách: první telefonáty, zvěsti, že se v Donkey Pitch něco stalo, pak definitivní potvrzení a návštěvy policistů. Pomalé odhalování ošklivých detailů, jejichž podoba se mění od šušlavých narážek mezi sousedy v chladná a tvrdá fakta.

Hugu Frinkovi bylo pouhých sedmnáct let. Byl to vysoký mladík se širokými rameny a zelenýma očima,

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!